

Westernová psychedélia o troch dejstvách

Je niečo po ôsmej večer, štvrtok 21. november a ja sa nachádzam na A2 stage-i klubu Alterna v Brne. Na pódium prichádza prvá kapela večera, brnenský Panoptikum. Bude to vôbec prvý krát, čo ich budem počuť, väčšinou aspoň zhruba viem, do čoho idem. Tento krát som zvolila „yolo“ prístup a pred koncertom som si iba prečítala popis na ich facebookovej stránke: „Jsme kapela. Psychedelická. Garage. Alternativa. Brno. Lehce prog. Lehce surf. Lehce divadelní. Máme i fusky. A to bude asi tak vše.“ Dobře, hovorím si, necháme sa prekvapiť. Na pódium prichádza päť mladých mužov. Koncert odštartujú pomerne svižne piesňou Kalipsó (nazerám do tracklistu, pretože stojím hneď pri pódiu). Spevák nám pokynie, že máme podísť bližšie, ľudia sa ostýchajú, ale poslúchnu. Zvuk je veľmi hlasný, v duchu ďakujem Viktorovi, že mi pripomenul, že si mám vziať štuple do uší. Prichádza druhá pieseň a moja predstavivosť v kombinácii so zvukom kapely začína pracovať: sú 60 roky a ja mám zvlnené vlasy po pás, členku vo vlasoch a fajčím hašiš na domácej hippie párty. Moje imaginárne zvonové nohavice znejú ako klávesákov triangel, mám ružové batikované tričko, množstvo prsteňov a nadávam na vojnu vo Vietname, stojac bosá na červenom huňatom koberci. Frontmanov výraz pri speve je sugestívny, s miernym náznakom šialenstva v pasážach, ktoré si to vyžadujú. V priebehu prvej polovice koncertu niekoľko krát zlezie z pódia medzi nás, publikum sprvu ostýchavé sa uvoľňuje, fiktívny hašiš im pomáha nájsť spoločnú reč s kapelou, všetci sa vezieme na farebnej psychedelickej vlne.

Napriek presvedčivej a prirodzeno pôsobiacej hre hudobníci vyzerajú, že ich prekvapil plný podnik – Frontman Richard Mikula to okomentuje (smerom ku klávesákovi): „Je vás tady hodně. Viktor to jsou všechno tvoji kamarádi?“

Pri pozornejšom skúmaní pódia si všimnem atrapu revolvera, ležiacu hneď vedľa efektívnej spevákovej gitary. V hlave sa mi zasociuje popis „trochu divadelní“ s Čechovom a premýšľam, v ktorom „dejstve“ sa k zbrani dostaneme. So štipkou iracionálneho strachu dúfam, že nebudeme svedkami súboja koltov, predsa len, stage je na to primálny. Atmosféra večera sa postupne mení a náš „trip“ sa stáva viac filmovým – z koženého hnedého gauča sa presúvame do westernového salónu piesňou Robert Washington. Spevák recituje úvod piesne a berie do ruky revolver. Predný rad inštinktívne poodstúpi, podvedome sa krčím ako keď sa otvára šampanské a pár dievčat okolo mňa pri výstrele vykriknú (ja s nimi). V mojej mysli na sebe máme korzety a dlhé šaty s nariasenými volánmi, obzriem sa k baru, či barman práve nenalieva whisky. Po výstrele nastáva uvoľnenie, že to máme „za sebou“ – spevák si odpľuje na zem, chýbajú nám lietacie dvere a starší pán vedľa mňa uznanlivo kýve hlavou, ale kovbojský klobúk evidentne zabudol doma.

Koncert vrcholí a ja premýšľam nad tým, ako by si táto kapela zaslúžila veľký stage a účasť na letných festivaloch. Hudobne silný a vnútorne vizuálny zážitok sa blíži ku koncu – posledná pieseň, ľudia si pýtajú prídavok. Frontman nás „hecuje“ do väčšieho potlesku a očami hľadá podporu u ostatných členov kapely – situácia ale pôsobí mierne rozpačito, akoby sa s možnosťou prídavku nepočítalo. Akoby kapela „vyrástla“, ale ešte si to nestihla uvedomiť. Chalani postupne odchádzajú, ako posledný aj spevák. Vracajú sa, až keď potlesk a naše výkriky už pomaly utíchajú a zvukár púšťa hudbu do podmazu. Príprava na prídavok sa trochu naťahuje, ale naše srdcia si rýchlo získajú späť definitívne poslednou inštrumentálkou. Publikum je spokojné a nasýtené, s panoptikom žánrov, obrazov a vytancované odchádza na prestávku, doplniť tekutiny a zapáliť si (aspoň) cigaretu.

Na záver už len dve odporúčania: Prvé pre vás, ktorí ste tam neboli – vypočujte si tento projekt, z nahrávok alebo naživo, ich hudobné majstrovstvo naozaj stojí za to. Druhé pre kapelu – zvykajte si na veľké pódium a „hladné“ publikum, hudobná budúcnosť je tu pre vás už teraz.

<https://panoptikumofficial.bandcamp.com/album/mantichora>